

قَصِيدَةُ دَاوُدَ لَمَّا كَانَ فِي الْمَعَارَةِ. صَلَاةٌ.

¹بِصَوْتِي إِلَى الرَّبِّ أَصْرِحُ، بِصَوْتِي إِلَى الرَّبِّ
²أَتَصْرَعُ. أَسْكُبُ أَمَامَهُ سَكْوَايَ، يَضِيقِي فُؤَادَهُ
³أَحْبِرُ. عِنْدَمَا أَعْيَتْ رُوحِي فِيَّ وَأَنْتَ عَرَفْتَ مَسْلَكِي.
 فِي الطَّرِيقِ الَّتِي أَسْأَلُكَ أَهْفُوا لِي قَهًّا. ⁴أُنْطَرُ إِلَى
 الَّتَمِيمِينَ وَأَبْصِرُ: فَلَيْسَ لِي عَارِفٌ، بَادَ عَنِّي الْمَتَاصُ،
 لَيْسَ مَنْ يَسْأَلُ عَنِّي نَفْسِي. ⁵صَرَخْتُ إِلَيْكَ، يَا رَبُّ. قُلْتُ:
 أَنْتَ مَلَجَايَ، تَصِيْبِي فِي أَرْضِ الْأَحْيَاءِ. ⁶أَضْغُ إِلَى
 صَرَاجِي، لِأَنِّي قَدْ تَدَلَّكْتُ جِدًّا. نَجِّنِي مِنْ مُصْطَهِدِي،
 لِأَنَّهُمْ أَشَدُّ مِنِّي. ⁷أَخْرِجْ مِنِّي الْخَبْسَ نَفْسِي، لِتَحْمِيدِ
 اسْمِكَ. الصَّادِقُونَ يَكْتَفُونَ، لِأَنَّكَ تُحْسِنُ إِلَيَّ.

¹Eine Unterweisung Davids, ein Gebet, da er in der Höhle war. Ich schreie zum HERRN mit meiner Stimme; ich flehe zum HERRN mit meiner Stimme; ²ich schütte meine Rede vor ihm aus und zeige an vor ihm meine Not. ³Wenn mein Geist in Ängsten ist, so nimmst du dich meiner an. Sie legen mir Stricke auf dem Wege, darauf ich gehe. ⁴Schau zur Rechten und siehe! da will mich niemand kennen. Ich kann nicht entfliehen; niemand nimmt sich meiner Seele an. ⁵HERR, zu dir schreie ich und sage: Du bist meine Zuversicht, mein Teil im Lande der Lebendigen. ⁶Merke auf meine Klage, denn ich werde sehr geplagt; errette mich von meinen Verfolgern, denn sie sind mir zu mächtig. ⁷Führe meine Seele aus dem Kerker, daß ich danke deinem Namen. Die Gerechten werden sich zu mir sammeln, wenn du mir wohltust.